

FENT I DESFENT

El salabret

El dia que la meua mare i el pare d'en Sergi es van fer un petó, jo em vaig clavar una garoina al peu. Passava les tardes d'estiu perseguint llises i castanyoles a les roques del Golfet. Tenia unes ulleres i un tub. I una mare que m'estimava molt i em mirava des de la sorra. De tant en tant, em deia hola amb la mà, i quan el sol s'amagava rere el penya-segat, em feia vine. Aleshores jo sortia de l'aigua i ella m'esperava amb la tovallola. M'hi embolicava, m'abraçava, m'eixugava els cabells i em feia petons. Em menjava l'entrepà amb el cos arraulit en les seves cuixes, i amb una mica de pell de gallina. Ja secs, ens vestíem i tornàvem cap a casa.

No sé quan vaig conèixer en Sergi. Ell era més gran i anava al Barceló. Ens enteníem bé, ens agradava fer curses per arribar a les boies i provar de tocar les castanyoles que ens passaven arran de pell. Una vegada vam veure un pop. I més endavant, estrelles de mar tibades i lluent.

A mitjans d'estiu els seus pares es van separar i ell va continuar venint només amb el pare, que comprava tot el que en Sergi veia a les botigues baixant a la platja, i després hi jugàvem plegats. Fins i tot va tenir una planxa per lliscar sobre les onades.

El dia que em vaig clavar la garoina al peu, en Sergi estrenava un salabret. I la mare, un biquini. L'estiu s'acabava, i per això la mare ja trobava que l'aigua era freda; però va riure quan el pare d'en Sergi la va esquitjar una mica. En Sergi sabia que entre les roques hi voltaven més peixos i hi vam anar a provar el salabret. Ens hi vam dedicar tota la tarda, però no hi havia manera d'atrapar-los perquè s'esquitllaven pels laterals. Fins que vaig capbussar el salabret amb un gest contundent i en vaig treure, tremolosa, la meua presa. Una julivia.

Mare, vaig cridar fort mentre alçava el salabret victoriós. Va ser llavors, quan la mare es va desenganxar dels llavis del pare d'en Sergi, que vaig sentir la punxada fonda de la garoina que havia trepitjat amb el peu.

* * *

Cada dia baixo amb la cadira, em banyo, observo i creo històries. A l'estiu vinc a les tardes i a l'hivern, a mig matí.

Fa uns dies vaig començar un relat de dos nens, l'Arnau i en Sergi. Buscaven estrelles de mar, perseguïen castanyoles i feien curses cap a les boies. Però la mare d'en Sergi m'interrompia cridant Sergi vine, Sergi, no vagis lluny, Sergi que et posaré crema... i jo no tenia maneres de concentrar-me. Als creadors d'històries a vegades ens passa, se'ns entravessa un personatge. La podria haver mort. Però la vaig fer desaparèixer —sense calcular-ne les conseqüències— amb un divorci discret; tampoc li volia mal, al pobre Sergi. I com que el pare el va compensar aviciant-lo amb moltes joguines, ni tan sols li vaig haver de dibuixar un esbós de tristesa a la cara.

La veu narrativa, la vaig donar a l'Arnau per la innocència amb què s'arraulia entre les cuixes de la mare per assecat-se i berenar. Aquesta ingenuïtat em permetria explicar una descoberta o una pèrdua... potser el final de la infantesa. Em vaig recrear en les tardes d'estiu a través d'ell fins que la mirada lluent d'en Sergi va introduir una giragonsa en el relat. Podien ser indicis d'una atracció homosexual incipient. M'hi havia de fixar bé.

Foto: Pep Aguiló Miquel

I això és el que he fet fins avui. Quan he vist en Sergi amb el salabret, he pensat que era el moment de posar punt final a la història. Demà comença l'escola i ja no tornaran. Els he allunyat cap als farallons estellats i m'ha semblat que la metàfora del salabret bé podria adir-se amb el dia que en Sergi provava de caçar l'Arnau.

Però se m'ha imposat el biquini. La mare de l'Arnau l'estrenava i el pare d'en Sergi se li ha assegut a prop. Els protagonistes eren lluny i, mentre jo maldava per escriure el final de la història de dos nens que qui sap què empaiten amb un salabret, sentia les rialles dels dos adults que s'agradaven. El pare d'en Sergi s'ha precipitat cap al biquini i jo he sentit el crit que fa un nen quan li prenen la mare. Com si hagués trepitjat una garoina, he pensat.

He recollit el salabret que havia quedat abandonat i he pujat cap a casa a sopar.

| Meritxell Daranas |

Fent i Desfent és una secció que vol donar a conèixer creadors vinculats amb Palafrugell aparellant literatura i arts visuals.

I per Sant Jordi, dues pàgines!

Coordinació: Anna Aguiló, Marta Gallart i Conxa Saurí.